

Droefakkers

licht van de zomerzon gaf een goudgele gloed op het wuivende graan langs de eeuwenoude weg die Loenen met Terlet verbond. Vroeger liep je door de diepe karrensporen van de smalle zandweg. Aan weerszijden het graan dat in de zomer werd gemaaid. De boerenkinderen hielpen dan altijd mee met de graanoogst.

Deze weg bestaat nog altijd en begint vlak bij hotel de Loenermark en heet "Droefakkers". Een naam met een droeve geschiedenis.

Het verhaal gaat dat lang geleden een boer met zijn kinderen naar zijn korenvelden toog om het graan te maaien. Voor veel boerenkinderen was dit het bekende werk in de zomer. Die zes weken vakantie van school vond de boer maar niks. De kinderen konden beter helpen op het land in plaats van te luiwammesen. Voor de ongeoefende kinderhanden was rogge

binden geen lolletje. Al na de eerste garven gebonden te hebben deden de vingers zeer. Aan het eind van de dag waren de nagelriemen stuk en liep het bloed over de nagels. Van de boer mocht je niet zeuren. Met dat kleinzielige gedoe had hij niks te maken.

Alleen de jongste van het stel mocht in de berm spelen. Het meisje was nog te jong voor dit zware werk. Vanaf de berm plukte ze mooie korenbloemen en een enkele klapproos. Niets mooier toch om je moeder met een mooi boeketje te verrassen? Spelenderwijs huppelde de jongste van de ene plek naar de ander en na enig tijd had niemand haar nog in de gaten.

's Avonds voor het slapengaan telde de vrouw van de boer zoals gewoonlijk de klompjes die netjes op een rijtje achter het huis stonden opgesteld. Dat bleken er ditmaal geen 20 te zijn. Eén paar klompjes ontbrak. De schrik sloeg haar om het hart toen het jongste meisje spoorloos bleek. Koortsachtig zochten ze de wijde omgeving af. Een loopspoor leidde door het koren richting het bos. Aan de rand van het bos vond men slechts een met grashalmen samengebonden boeketje veldbloemen terug als stille getuige. Verder geen taal nog teken van het jonge meisje. Iedereen uit de buurtschappen Zilven en Loenen zocht dagenlang, maar van het jonge meisje is nooit meer iets vernomen. Droevenis over het verlies van dit meisje werd alom gedeeld. Sindsdien wordt deze eeuwenoude weg Droefakkers genoemd.